

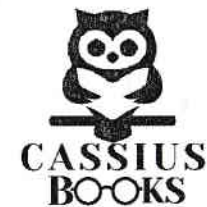
LBRIS

We know
books

Bogdan Dărădan

CONFESIUNI

**ATRAȚII
INTERZISE**

Prolog

Trăim o singură dată, dar dacă o facem cum trebuie, o dată e de ajuns. (Mae West)

Acest roman e o poveste a mea, povestită de mine, mie. E rupt din mine, bucată cu bucată, celulă cu celulă, atom cu atom, catenă de ADN cu catenă de ADN. Totodată, acest roman e povestea voastră în momentele în care v-ați intersectat cu mine.

O să găsiți aici nume, prenume și inițiale, inițiale sau diferite alter-ego-uri inventate, dar chiar dacă niciun nume nu va fi real, unii dintre voi o să știți că vorbesc despre voi. Datorită intuiției sau pentru că o să vă regăsiți în amintirile mele, în poveștile mele, o să vă descoperiți printre emoții și frustrări, printre lacrimi și zâmbete. Indiferent dacă o să vă recunoașteți sau nu printre rândurile mele, ceea ce sunt azi, imperfect precum cubul lui Nichita Stănescu, se datorează vouă, prieteni, cunoscuți, *hateri*, rude, iubite, colegi, oameni pur și simplu...

Apropo de Nichita Stănescu, i-am dedicat câteva versuri pentru că, dacă ADN-ul și carnea le-am primit de la părinți, dragostea de scris de poezie am primit-o de la el. Pentru mine Nichita a fost mai romantic, mai real și mai profund decât Eminescu, mai trist și anxios decât Bacovia, mai hermeneutic

decât Ion Barbu, mai anticalofil decât Blaga și mai dadaist decât Urmuz.

Nichita m-a fascinat cu acei ochi de un albastru spart, culoare pe care am regăsit-o mulți ani mai târziu într-o ființă karmică ce mi-a schimbat paradigma și existența, m-a învățat tot ce am visat, care m-a făcut să trăiesc aieva tot ce am văzut în filmele porno, care m-a ajutat să aduc în realitate tot ce am citit în cărțile cu Sandra Brown despre erotism, despre vanilla sex, despre cum trebuie să mă simt ca bărbat.

ALBASTRU SPART

*Tu știi Nichita că ai plecat spre vis,
Mai devreme cu zece zile să mă nasc eu?
Eu am căutat lumina cu mânuțele mele de pisoii speriat,
iar tu deja împărțeau versuri cu Sf. Petru.
N-am apucat să te cunosc,
Că pe unde umblai tu,
eu eram total nenăscut și neplanificat.
Și ochii tăi de un albastru spart,
în mii de versuri și emoții,
în mii de colțuri sfărâmate de cuburi,
pătrate, hipercuburi și hexagoane,
m-au urmărit ulterior
adiacent și nepăsător,
furtiv și inerent,
parcă mă căutai să-mi spui ceva.*

*Nu te-am cunoscut Nichita,
dar când ți-am văzut târziu ochii precum albastru spart,
tu ascuns printre emoții, umbre, printre
priviri și penumbre,
și am auzit șoapta din glasul tău molcom, ancestral de
romantic,
Parcă s-a săpat în mine până în ADN o memorie
evergreen.
Ești prin Ceruri la poezii și versuri de 42 de ani,
Eu pe aici pe Pământ sunt reflecția ta într-o oglindă
imuabilă tot de atâta timp,
O imagine un pic întârziată, cam zece zile,
Dar când închid ochii simt cum te răsfrângi,
Simt cum râzi, cum plângi...
Pe curând Nichita,
Și într-o zi, când o să ajung pe la tine,
Să-mi păstrezi un loc lângă poezia ta,
Dacă nu merit un vers, măcar un punct...de suspensie.*

Știu, tot ce am făcut greșit, am simțit greșit, am gândit greșit m-a definit azi. Sunt suma greșelilor mele, experiențe și experimente care m-au purtat spre cunoaștere cum spunea și Karl Popper.

Ce scriu aici e o reflecție a mea și chiar dacă azi am înțeles că fără acele greșeli nu aș fi fost aici așa cum sunt, am simțit să le retrăiesc din nou cu un *vibe* de tip *tabula rasa*. Ca și când, atunci când le-am scris, s-au întâmplat aievea și aveam din nou 12 ani, 16 ani, 30 de ani...

O să descoperiți că iubirea e esența acestor rânduri. Erotism, sex, ATRACȚII INTERZISE, emoții pe care așa cum le-am trăit o să le găsiți aici, dezvăluiri în premieră, povestea mea de IUBIRE genuină, imuabilă.

Am strecurat printre pagini scene INTERZISE MINORILOR din viața mea, întâlniri fierbinți din restaurante, câmpii, poienițe, filmări, toate adunate ca într-un film, ca într-o poveste atemporală povestită mie, unde voi o să fiți spectatori ca la teatru sau ca la cinema.

Practic, în aceste rânduri voi defila dezbrăcat și o să vă dezbrac și pe unii dintre voi. Și voi face asta nu doar de haine. Bine, o parte dintre fetele din viața mea vor fi dezbrăcate de haine, dar ideea este că personajele vor defila printre aceste rânduri dezbrăcate intrinsec și extrinsec.

Nu o să vorbesc despre mine la superlativ, ca despre un personaj perfect din benzi desenate sau basme, ci voi fi omul OM. Voi semăna mai mult cu omul imperfect din romanul lui Jokai Mor - Omul de Aur, doar că eu nu voi fi din aur, ci din piele, sânge, feromoni și emoții. Emoții amestecate cu atomi și energii, emoții amestecate cu unde și fotoni, emoții amestecate cu salivă și sudoare.

Vor fi și lacrimi... Multe lacrimi, și râsete, și crize de nervi, și înjurături... Nu e nimic perfect, pentru că eu, tu, voi, toți suntem imperfecti. Acest roman, Confesiuni: Atracții Interzise, este sincer, excesiv de crud de sincer... #atât.

*Povestea 1 - Un pic de
copilărie, 1983 - 1987*

Didascalie lirică

*Vreau să îmi găsesc alter-ego-ul
dar e atât de rătăcit că nici el nu mai știe cine e
Respiră ușor suflet al meu...*

Mă uit la ceas și arată ora 11:11. Știu că sunt o groază de stereotipuri și clișee legate de ora asta, dar pe mine mă frământă altceva. Stau de două ore și mă uit tâmp la pagina albă care apare pe laptop. Știți că vă povesteam că vreau să scriu romanul vieții mele, la propriu, numai că cel mai greu aspect atunci când vrei, la modul concret, să faci ceva, e efectiv să te apuci.

Îmi leg mai bine pe burtă halatul plușat cu Batman (nu râdeți, așa l-am primit de la Warner Bros când și-au lansat postul TV în România) și încerc să îmi găsesc o poziție confortabilă în canapeaua extensibilă. E prima dimineață când nu am mai început ziua cu whiskey sec cu gheață, mi-am făcut o cafea irish. Cafea făcută la Bialetti, lapte făcut spumă pe aragaz la ibric și un pic de whiskey pentru inspirație la scris. Dacă Nichita Stănescu scria când savura un pahar, două, trei, șapte de votcă, eu sunt mai mult un *whiskey writer*. Bine, la ora asta sunt mai mult *whiskey coffee*, că de scris, n-am scris nimic.

Mă uit tâmp în față, văd cotorul unor cărți de Jules Verne, văd ediția Shogun din anii 90, cei de generația mea sigur o știu, mă uit la tot felul de cărți și încerc să-mi imaginez cum a făcut Jules Verne sau James Clavell atunci când au scris primul roman; cum au găsit începutul, cum au știut că așa trebuie să înceapă. Au ales întâi titlul și apoi au scris sau întâi au scris și apoi au ales titlul? Chiar așa, dacă scriu, cum se va numi romanul?

Încep să-mi apară în minte tot felul de idei, tot felul de cuvinte, tot felul de litere. După ce mi se învârt prin emisferele cerebrale zeci de variante posibile de titluri de roman, care mai de care mai exotice, mai psihotice, mai deconectate de la realitate, începe să mă lase energia și entuziasmul. Dar apoi mă lovește precum un tren lipsa chefului de viață și acele întrebări care se învârt precum roțița din cușca unui șoarece despre sensul și non-sensul din existența mea.

Trebuie să mă repliez, trebuie să mă motivez pentru că altfel hăul lugubru mă va invada și mă va înghiți. Dacă un lucru mă sperie mai tare decât lipsa de sens și singurătatea asta cruntă, unde nu pot să fiu liber din cauza mizeriei lăsate în urmă de pandemie, mă sperie veșnicia morții, mă sperie MARELE NECUNOSCUȚ, pentru că efectiv nimeni nu știe, rațional vorbind, ce vom fi, cum vom fi după ce nu vom mai fi vii.

Sună telefonul care rătăcește pe canapea. Răspund fără chef, era una dintre surori.

— Alo, da, de ce mă suni la ora asta?

— *Am vrut să văd cum ești. Te-am simțit trist aseară, când am vorbit ultima oară. Ți-am trimis niște bancuri și gif-uri*

amuzante pe WhatsApp și nici măcar n-ai reacționat la ele. Nici măcar n-ai dat cu seen...

— Nu am intrat pe telefon. Am treabă, mă concentrez...

— *Ce treabă ai? Azi e sâmbătă. Înțelegeam dacă era zi de muncă.*

— Pe bune! Chiar stau pe laptop și vreau să scriu.

— *Ce vrei să scrii?* întreabă ea neîncrezătoare.

Inițial n-am vrut să-i spun, dar știam că n-am cum să scap de insistențele ei și am început să-i povestesc că vreau să scriu romanul vieții mele, ca să treacă timpul mai ușor. Și atunci m-a lovit ea cu o idee; o idee atât de simplă, dar care aparent nu a trecut pe la mine, la fel miile de altele care mi-au invadat cortexul în ultimele ore.

— *De ce nu scrii despre copilărie, despre bunici, despre vacanțele de vară, despre toate amintirile frumoase împreună...*

— Eeee, dacă vrei scrie tu, i-am răspuns îmbufnat, deși ideea nu era atât de rea pe cât doream să pară în urechile ei.

Am mai povestit fleacuri și i-am închis telefonul. Mi-am mai turnat niște cafea cu whiskey și lapte în cană. Amestecul încă era cald și am sorbit cu putere, lăsând lichidul fierbinte să-mi invadeze bolta palatină, să curgă prin mine și să se așeze cuminte în locul potrivit. Apoi am început să scriu. Da, avea dreptate. Pot să încep romanul meu, pot să încep povestea mea așa:

— *Tili, băiatul ăsta o să facă cât tot neamul Pitea, neamul tău și neamul lui Dărădan, neamul lui de bărbat la un loc!*

Acestea erau cuvintele străbunicului meu din partea mamei, bunicul ei, pe când aveam doar șase luni. Amintirea asta mi-a dat un *drive* conștient și inconștient, iar azi am ajuns să înțeleg. Cum spunea Mark Twain, în viață sunt importante două zile: *cea în care te naști și cea în care înțelegi de ce.*

Eu am început să construiesc clipele mele de viață cu atomii și moleculele universale, cu fractalii din mine și din afara mea, am smuls emoții și energii de pe celulele mitocondriale, de pe straturile de cheratină microscopică ale acarienilor care se ascund în patul în care am dormit, din camera zugrăvită, cu bibliotecă, sobă pe lemne, dintr-un apartament cu patru camere, dintr-un bloc cu 4 etaje construit de comuniști, dintr-un oraș dintr-o zonă deluroasă, Câmpulung-Muscel, dintr-un județ regățean, județul Argeș, dintr-o regiune cu cei mai frumoși munți Carpați, Muntenia, dintr-o țară plină de curențe la nivel psihologic, România, dintr-o lume care se dizolvă în sine, dintr-o Galaxie lăptoasă, dintr-un Univers în continuă expansiune care, paradoxal sau nu, este format din aceeași materie primordială precum moleculele și atomii universali din ADN-ul meu. Oppenheimer spunea: *toți suntem o imensitate de spațiu goale și energii.*

Prin urmare, cât timp catharsisul meu este generat de vibrația unor atomi și molecule care se regăsesc și în spațiu, mi se pare firesc să încep drumul din mine, din adâncul ființei mele abstracte și carnale decât din conștientul imediat, care și așa e relativ.